

[Lowzow.]

ske specielle rettigheder for vort fiskeri til gengæld for en dansk positiv holdning på andre områder.

For medlemmerne i denne sal er det ikke nogen hemmelighed, at vi finder, at regeringen gav sine gode kort fra sig i forhandlingerne om 200 sømils grænsen, inden man havde forhandlet sig til rette om De europæiske Fællesskabers interne sager; her drejer det sig især om de engelske farvande.

Det er givet, at England havde et stærkt defineret ønske om at få EF til at forhandle for sig over for Island, fordi englænderne selv var kørt fast. Men den danske regering var ikke villig til at spille på dette under forhandlingerne og trække dem ud og forlange en afklaring af de danske forhold, inden man involverede sig i 200 sømils grænsen.

Det konservative folkeparti gav ikke mandat til det, men der var et flertal, som gav det, og det måtte vi bøje os for, men vi mener, at man har tabt nogle muligheder på gulvet. Havde vi først forlangt de interne forhold afklaret, kan det være, vi havde stået stærkere i dag, at forhandlingerne måske endda havde fået et andet forløb over for Island, hvor vi indtil nu ikke har opnået noget fra EFs side.

Til gengæld for det, der er sket, må vi sikre os EFs ubetingede opbakning af de danske fiskerettigheder i Kattegat og Østersøen, ligesom vi må fortsætte forhandlingerne vedrørende de engelske farvande.

Man kan være betænkelig ved, at Sverige har indkaldt de andre kystlande i Østersøen uden dansk deltagelse. Kan ministeren føje noget til det, vi ved om disse sager i dag? Det er for Danmark en farlig situation, at vi går ind på et spil her, som måske endda foruden fiskegrænser indirekte også inddrager sokkelsager, således at vi kan komme i klemme i et stort politisk spil, hvis ikke vi er forberedt.

Der har i vores lovgivning herinde været budt fiskerne forskellige støtteordninger i det sidste par år. Vi finder, at de fleste af dem helt har været uden noget langsigtet mål. Det første, der skal til, er, at ministeren skal udarbejde en orientering om, hvilke forhold dansk fiskeri kommer til at arbejde under på længere sigt, men samtidig om, hvor meget og hvad man kan forvente at få lov til at fiske. Derefter må man undersøge, hvilke muligheder der er for nye fiskepladser og nye fiskearter, og her er jeg enig i, hvad andre talere har sagt i dag.

Det vil være ønskeligt, at vi i langt højere grad støtter forsøgsfiskeri, som på lang sigt kan være med til at aflaste de traditionelle fiskepladser.

Vi er altså ikke interesseret i at give uhenigtsmæssige kontanttilskud for blot at holde erhvervets indkomst oppe øjeblikkeligt uden derved at give det nogen fremtid. Det har altid været vor mening, at et frit erhverv, som får meget store tilskud, samtidig må gøre sig klart, at det binder sig politisk ved at modtage disse tilskud, og at det får større og større statsindgreb. Det kan ikke være ønskeligt for fiskeriet, som er bedst tjent med den størst mulige frihed inden for de rammer, vi har.

Vi lægger også stor vægt på, at man skaffer råvarer til den danske fiskeindustri, måske ikke alene fra de danske fartøjer, men også fra udenlandske fartøjer. Dette ønsker vi, fordi der findes en enorm beskæftigelsesfaktor i hele fiskeindustrien, og fordi der er så store investeringer i hele det apparat, vi har på dette felt, men også fordi det er en stor fordel for vore egne fiskere, at vi har et kompetent, konkurrencedygtigt industriapparat i land, der i langt højere grad sikrer vore egne fiskere aftagere og store priser på deres varer.

Hvad jeg har sagt indtil nu, kunne tyde på, at det kun var industrifiskeriet, vi udtalte os om eller var interessede i; det er ganske forkert, men det er vel nok på dette område, vi adskiller os mest fra de andre nationer. Det er imidlertid vores interesse meget stærkt at bidrage til den omstilling, som ministeren har omtalt, til et større konsumfiskeri i videst muligt omfang. Der er meget, der taler for det både til søs og på land.

Danske fiskere har i de senere år foruden den usikkerhed, som naturen giver dette erhverv, måttet finde sig i de vilkårligheder, man politisk har væltet ud over dem. Det synes jeg bør høre op. Vi skylder dem at lade denne debat være optakten til en klar formulering af en dansk fiskeripolitik, som, behagelig eller måske ubehagelig, realistisk går ud fra de faktiske forhold, som vi kommer til at arbejde under. Der er mulighed for at fastlægge en sådan politik med de europæiske relationer, vi har nu, og vi skylder danske fiskere og dansk fiskeri at sige sandheden om fremtiden.

Lindinger (CD):

Jeg følger anledning til at rekapitulere forespørgslen, som den er fremsat: »Hvilke oplysninger kan fiskeriministeren give om de fremti-